

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเกี่ยวกับปัญหาเรื่องเพศนี้ ได้มีขึ้นในโลกนี้มาเป็นเวลานานแสนนาน เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นของสิ่งที่มีชีวิตทุกชีวิตที่อุบัติขึ้นในโลกซึ่งชีวิตต่างๆ นั้นจะดำเนินต่อไปในการขยายพันธ์ุพันธ์ ในสังคมปัจจุบันคงจะทราบกันคืออยู่แล้วว่า เรื่องเพศนั้นเป็นที่สนใจของคนทั่วไปเป็นปัญหาที่ได้มีการศึกษาค้นคว้าต่อกันมา ยิ่งเมื่อความเจริญทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีใหม่ ๆ มีมากขึ้นนวัตกรรมใหม่ๆ เกิดขึ้นในบ้านเมือง สังคมบ้านเมือง ได้เจริญเติบโตและมีวิวัฒนาการเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ปัญหาทางเพศก็ย่อมทวีเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เป็นเงาตามตัว เพราะเป็นปัญหาที่สำคัญของสังคมบ้านเมือง ปัญหาเรื่องเพศนี้มีบทบาทในการดำรงชีวิตคงอยู่และการดำเนินชีวิตของบุคคลในสังคมเสมอมา

เรื่องเพศเป็นปฏิบัติการที่กำเนิดมาพร้อมกับมนุษยชาติ มีอิทธิพลสะท้อนหรือผลักดันให้เกิดกิจกรรมต่างๆ ในชีวิตอย่างที่เราจะปฏิเสธมิได้ ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) จิตแพทย์วิเคราะห์ของโลกชาวออสเตรีย ผู้ที่ให้กำเนิดวิชาจิตวิเคราะห์ศาสตร์ (Psycho Analysis) เชื่อว่าเรื่องเพศเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของเรา เพราะเรื่องเพศเป็นสาเหตุให้เกิดพฤติกรรมต่างๆ ขึ้นในคน เขาได้ตั้งทฤษฎีเซ็กส์ปกครองโลกเอาไว้ (Sex Governs the World) เขาได้ศึกษาชีวิตโดยอาศัยปัญหาทางเพศเป็นหลัก ฟรอยด์ ได้กล่าวยืนยันว่า เรื่องความรู้สึกลงทางเพศนั้นมนุษย์มีมาตั้งแต่เกิดแล้ว ชีวิตความเป็นอยู่ทางวัฒนธรรมของมนุษยชาติได้รับพลังทางจิตวิทยาจากสัญชาตญาณทางเพศ ซึ่งเรื่องนี้นักปรัชญาชาวตะวันตกได้เห็นถึงเรื่องเพศและกามารมณ์ ว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งต่อชีวิตและความเป็นอยู่ของมนุษย์ เป็นสิ่งสำคัญอันดับที่สองรองลงมาจากอาหาร หรือจัดเป็นปัจจัยที่สองในบรรดาปัจจัยสามประการคือ อาหาร กามารมณ์ และสังคม ต่อมาในยุคใหม่ วิลล์ ดูแรนท์ (Dr. Will Durant) นักเขียนและนักปรัชญา ชาวอเมริกันก็ได้กล่าวว่า "รองจากความหิว เรื่องเพศเป็นสัญชาตญาณที่รุนแรงที่สุด และเป็นปัญหาที่ใหญ่โตที่สุดด้วย" (สุชาติ โสภประยูร 2522: 13) ซึ่งเราไม่ว่าจะเห็นด้วยหรือไม่

ก็ตาม เราก็ย่อมยอมรับกันว่า ในยุคสมัยหนึ่งรูปการจิตสำนึกของสังคม ได้แก่ ความคิด ความเชื่อ ปรัชญาศาสนาและขนบธรรมเนียมประเพณีของสังคมนั้น ย่อมมีอิทธิพลต่อทัศนคติ การปฏิบัติ การและรูปการของความสัมพันธ์ทางเพศของผู้คนในแต่ละยุคแต่ละสมัย จะเห็นได้จากสังคมของไทยเราแต่สมัยโบราณกาลซึ่งเรื่องเพศนั้นเป็นสิ่งที่สะกอนให้เห็นถึงชีวิตทางด้านวัฒนธรรมประเพณีของไทยเราออกมา แต่มักจะเป็นด้านที่ถูกปกปิด มักไม่มีใครจะได้รับการแสดงออกมาก่อนอย่างเปิดเผยเท่าใดนัก

เรื่องเพศเมื่อเอ่ยถึงหรือพูดกัน มักจะรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่น่าอับอาย ไม่สมควรที่จะนำมาพูดกันโดยเปิดเผยถือเป็นของหยาบคาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมของคนไทยด้วยกันแล้ว เรื่องเพศได้ถูกปกปิด จึงไม่กล้าถามผู้รู้ มักจะแอบถามกันเองในหมู่เพื่อนฝูงบางครั้งก็ได้รับเอาความรู้ที่ผิดๆ ไป ปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์นั้น มีอยู่หลายลักษณะหลายประการในสังคมของเรา แต่ก็มีผู้ให้ความสำคัญไม่มากนัก เนื่องจากค่านิยมที่มองไปว่าเรื่องเพศเป็นสิ่งต่ำ ลามก ชั่วช้า ไม่สมควรที่จะมีการกล่าวถึงซึ่งความคิดเหล่านี้ยังไม่ถูกต้อง (วันทนี วาสกะลิน 2526: 3-4) เพราะความต้องการทางการเพศของมนุษย์เป็นสิ่งปกติและจำเป็นในการดำเนินชีวิต การแสดงออกซึ่งความต้องการอย่างถูกต้องและเหมาะสมจะช่วยในการพัฒนาแบบแผนในการดำเนินชีวิตและสร้างคุณค่าในครอบครัว และสังคมตรงข้ามถ้าความต้องการทางเพศ และพฤติกรรมทางเพศที่แสดงออกเบี่ยงเบนไป ด้วยการที่มิมีความรู้ และค่านิยมที่ผิดๆ ไปในเรื่องเพศ จะมีส่วนกระทบต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ และจะก่อตัวไปสู่ปัญหาของครอบครัวและปัญหาสังคมต่อไป

เรื่องเพศหรือเรื่องเกี่ยวกับเพศทั้งหลายนี้ เป็นสิ่งซึ่งมนุษย์ควรเรียนรู้เช่นเดียวกับกับการเรียนรู้ในสิ่งต่างๆ เพราะเป็นสิ่งจำเป็น และมีผลกระทบต่อมนุษย์ทุกคน ตามที่เชื่อกันมานานว่า เรื่องเพศเป็นเรื่องต้องปกปิด เป็นของต่ำ ทำให้มนุษย์เราเรียนรู้เรื่องเพศได้น้อยมาก และสิ่งที่เรารู้นั้นบางครั้งก็ไม่ถูกต้อง ดังนั้นมนุษย์จึงมองเห็นเรื่องเพศเป็นเรื่องที่ลึกลับแต่ต้องไม่ได้เป็นของหยาบคาย ขัดต่อวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณีอันดีงามของไทยเรา ซึ่งเรื่องนี้เป็นความคิดเก่าๆของบุคคลหัวโบราณ ที่ตามสมัยไม่ทัน มนุษย์บางจำพวกจึงนำเรื่องเพศไปบิดเบือนหรือนำไปใช้ในทางเสียหาย เช่น การทำหนังสือโป๊ ภาพยนตร์ เกี่ยวกับเรื่องเพศที่ไม่ได้เป็นไปในทางสร้างสรรค์ ทำให้เรื่องเพศกลายเป็นของตกต่ำลงไปเรื่อยๆ

เรื่องเกี่ยวกับเพศนั้นเป็นเรื่องของการมีศิลปะ เช่นเดียวกับเรื่องอื่นๆ ศิลปะในที่นี้หมายถึง การที่สามารถสร้างสรรค์ความรู้สึกที่ดีในเรื่องเพศ สามารถนำเรื่องเพศไปใช้ได้ อย่างถูกต้อง อย่างมีความสุขในชีวิตสมรส สามารถทำให้เรื่องเพศกลายเป็นสิ่งที่มีประโยชน์ ถ้ามนุษย์สามารถเรียนรู้เรื่องเพศได้อย่างถูกต้อง ก็ไม่ตกเป็นเหยื่อในทางเพศ ถ้าสามารถทำให้เรื่องยากกลายเป็นเรื่องง่ายแล้วก็จะเห็นว่า เรื่องเพศนั้นอันที่จริงแล้วไม่มีอะไรเลย เป็นเรื่องปกติเป็นสิ่งจำเป็น เป็นสิ่งที่สร้างสรรค์มนุษยชาติ (วันทนี วาสกะสิน, 2526: 4)

ปัจจุบันคงจะเห็นแล้วว่าวัฒนธรรมและรูปแบบการดำรงชีวิตตลอดจนการถ่ายทอดทางวัฒนธรรมจากสังคมอื่น มีผลทำให้ทัศนคติของบุคคลเปลี่ยนแปลงไป ขณะนี้จึงมีผู้หันมาสนใจเรื่องเพศศึกษากันมากขึ้นและเห็นความสำคัญของเรื่องนี้ จนมีผู้เสนอว่าควรรให้เยาวชนได้มีความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องนี้ โดยการกระจายความรู้เรื่องเพศมาสู่เยาวชนในรูปเพศศึกษา แต่ก็มีบุคคลบางกลุ่มไม่เห็นด้วย

ปิ่อม คอยบุย (2510: 187) ได้กล่าวไว้ในเชิงส์เพื่อชีวิตว่าเรื่องเพศหรือเชิงส์นั้นสิ่งมีชีวิตทุกหน่วยจะต้องเกี่ยวข้องอยู่ด้วยตลอดเวลาเป็นเวลานานแล้ว มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่ประเสริฐควรยอมรับความจริงในเรื่องเกี่ยวกับเชิงส์และแยกแยะความถูกต้อง ว่าการศึกษาเรื่องเกี่ยวกับเชิงส์ทำให้มีชีวิตที่ดีกว่า ไม่ใช่เรื่องลามก อนาจาร

ในวัฒนธรรมและศิลปะของไทยโบราณ ไม่ว่าจะ เป็นศิลปะแบบจิตรกรรมไทยหรือศิลปะพื้นบ้าน ถ้าได้ศึกษาและได้รับรู้มาก่อนถึงวัฒนธรรมโบราณในด้านนี้ จะเห็นว่าเรื่องเพศไม่ใช่เรื่องที่ประหลาดอะไรเลยที่เกี่ยวข้องกับสังคมไทยมาทุกยุคทุกสมัย ในวรรณกรรมไทยโบราณ เช่น ลำตัด หรือเพลงฉ่อย หรือขุนช้างขุนแผนหรือพระลอขึ้นกบดบทอัศจรรย์กันทั้งเรื่อง แต่รูปการแสดงออกของวรรณกรรมนั้น แตกต่างไปตามเอกลักษณ์ของแต่ละชาติ (กุศล สุจรรยา 2520: 8) หรือการละเล่นต่างๆ เช่น ตีจับ มอญซ่อนผ้า เหล่านี้ก็เป็นการเล่นที่เปิดโอกาสให้หนุ่มสาวได้พูดคุยกัน แสดงความสนิทสนมและถูกเนื้อต้องตัวกันได้ ไม่ว่าจะเป็นการจับมือถือแขน ไล่ปล้ำ โดยไม่ถือว่าผิดประเพณี (ปราณี วงษ์เทศ 2526: 22) หรือบทเพลงปฏิพากย์ของไทย ซึ่งสามารถกล่าวถึงอวัยวะเพศและการร่วมเพศไว้ซึ่งตามปกติสิ่งเหล่านี้ถือว่าเป็นสิ่งที่หยาบคายควรปกปิด เมื่อจะกล่าวถึงสิ่งเหล่านี้จะเลี่ยงใช้คำอื่นแทน รวมทั้งใน

เพลงอี่แซวบางตอนชาวบ้านกลับมาร้องอย่างเปิดเผยเช่นกัน (พินิจ ศุภมัสค์อุ้งกูร 2527: 2)

ศิลปินไทยในสมัยโบราณมักจะวาดภาพไว้ตามผนังพระอุโบสถหรือที่ต่างๆ แสดงออกถึงการหาทางออกซึ่งความรู้สึกและสัญชาตญาณทางเพศ เป็นลักษณะข้อเท็จจริงของคนเราที่จะต้องมีความต้องการตั้งแต่ขั้นพื้นฐาน เช่น ความต้องการทางกาย ได้แก่ ความต้องการอาหาร น้ำ อากาศ ลมหายใจและความต้องการผูกพันทางเพศ ซึ่งจะนำไปสู่ความต้องการขั้นสูงขึ้นไปคือ ความต้องการในด้านความรัก หรือบางทีการแสดงออกนั้นจะเป็นการแสดงออกซึ่งความกดดันของช่างศิลปินเหล่านั้น เพื่อต้องการที่จะแสดงและเปิดเผยต่อสาธารณชนให้เห็นเป็นเรื่องธรรมดา เป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งต่อชีวิตและความเป็นอยู่ของมนุษยชาติ เพราะการศึกษาเกี่ยวกับเพศมีความสำคัญมากกว่าความต้องการในปัจจุบัน 4 คือ อาหาร ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค เครื่องนุ่งห่ม และอีกอย่างหนึ่งคือ สัมพันธภาพทางเพศเพื่อการสืบลูกหลานต่อไป

เพศศึกษาจึงเป็นเรื่องที่จะต้องร่วมกันทำความเข้าใจตลอดจนถึงการศึกษานิสัยการของเด็กเยาวชนและการให้การศึกษาแก่เขาเหล่านั้น ไม่ใช่ยึดถือความคิดและทัศนคติแบบเก่าว่าเรื่องเพศศึกษาหรือการเปิดเผยเรื่องเพศศึกษา ไม่มีใครเอ่ยถึงคล้ายๆ ไม่จำเป็น และคนเก่าๆ เหล่านั้นท่านก็อยู่ของท่านมาได้จนเดี๋ยวนี้ก็ไม่เห็นมีปัญหาอะไร ที่จริงนั้นคนในสมัยก่อนมีการสอนกันต่อๆมา แต่การสอนเขานี้มีนวลแบบไม่ให้รู้ตัวสอนกันแบบปากต่อปาก หรือสอนกันในครอบครัว

เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่า เรื่องเพศเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งต่อชีวิตและความเป็นอยู่ของมนุษย์ (สุชาติ โสภประยูร 2522: 13) เรื่องเพศได้เป็นปัญหาสำคัญของสังคมไทย โดยเฉพาะเยาวชน นิสิตนักศึกษา เนื่องจากผลร้ายจากพฤติกรรมทางเพศของหนุ่มสาวเป็นผลจากการขาดความรู้ ความเข้าใจในเรื่องเพศเป็นสำคัญ เพราะการปล่อยให้เด็กเรียน นิสิตนักศึกษา ซึ่งพร้อมที่จะทำผิดหรือเกิดเบี่ยงเบนทางพฤติกรรมทางเพศได้รู้ข้อเท็จจริงเหมือนกับสอนคนให้รู้จักใช้ไฟ การที่จะปล่อยให้ไฟเผาตัวเองย่อมเกิดขึ้นได้ยาก ผู้เรียนรู้อิงเรื่องเพศ ย่อมไม่ปล่อยให้ตัวเองได้รับอันตรายและเดินได้ถูกทาง สามารถปรับตัวให้เหมาะสมกับวัยของตน และสภาพแวดล้อม ปัญหาอีกอย่างหนึ่งของสังคมไทยคือ การให้เพศศึกษาแก่เด็กวัยรุ่น กับชนบทธรรมนิยม ประเพณี ทัศนคติความคิดเรื่องเพศ บางคนไม่เห็นด้วยกลัวว่าจะ

เป็นการส่งเสริมให้วัยรุ่นถือเรื่องรักเป็นอิสระมากยิ่งขึ้น (เน้นทวัน สุชาติ 2526: 135)

มีคำถามว่า สมควรจะมีการสอนเพศศึกษาในโรงเรียนหรือไม่ จากการอภิปรายของนายแพทย์หลายๆ ท่านได้มีการพูดถึงการสอนเพศศึกษาในโรงเรียน ทุกท่านมีความเห็นว่าควรจะมีการสอนเพศศึกษา เพื่อช่วยแก้ปัญหาทางเพศ ปัญหาการทำแท้งที่ผิดกฎหมาย ปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยเรียน ปัญหาพฤติกรรมทางเพศอื่น ๆ ซึ่งเป็นที่น่ารังเกียจหรือไม่เป็นที่พึงปรารถนาของสังคมไทย และเพื่อให้ทัศนคติที่ดีต่อเรื่องเพศ (นิตยา เพทาย 2515: 13) ในการสัมมนาทางวิชาการแห่งชาติ เรื่องประชากรของประเทศไทย จัดโดยสภาวิจัยแห่งชาติ ระหว่างวันที่ 21-25 สิงหาคม 2521 ได้มีการเสนอให้มีการสอนเพศศึกษาในสถานศึกษาระดับต่างๆ แต่เสนอให้เปลี่ยนชื่อเป็น "อนามัยครอบครัว" (ปรีชา อันตระกูล 2523: 2) นอกจากนี้มีผู้ให้ความสนใจและทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องเพศหลายท่านด้วยกัน เช่น ชัชวาลย์ อิกทนต์ (2499: 47-49) ได้ทำการพูดถึงเรื่อง "ปัญหาการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาแก่เด็กวัยรุ่นก็เพื่อจะลดปัญหากับชนบทธรรมนิยมประเพณีไทย" เหตุที่ต้องให้การศึกษารื่องเพศแก่เด็กวัยรุ่นก็เพื่อจะลดปัญหาเรื่องเพศของเด็กวัยรุ่น และบุคคลที่จะสอนเพศศึกษาเด็กคือ บิดามารดาและครู การสอนเพศศึกษาไม่ควรที่จะกำหนดลงไปว่าจะสอนตั้งแต่อายุเท่าไร ลักษณะของบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่จะให้ความรู้ด้านเพศศึกษาที่ดีแก่เด็ก ได้นั้นต้องเป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อชีวิตสมรสและเมื่อเด็กมีปัญหาทางเพศเกิดขึ้น ก็ควรเป็นหน้าที่ของครูและผู้ปกครองร่วมกันแก้ปัญหา

ความรู้ความเข้าใจ เรื่องเพศที่ไม่ถูกต้องของคนส่วนใหญ่ก่อให้เกิดปัญหาในสังคมทำให้เกิดผลเสียทั้งด้านสุขภาพของชีวิต เพราะในสมัยก่อนที่ผ่านมาเรื่องเพศศึกษาไม่มีการกล่าวถึงทั้งในครอบครัวและในโรงเรียน การเรียนรู้ส่วนใหญ่อาจได้มาจากหนังสือ ซึ่งส่วนใหญ่แต่งโดยผู้ที่ไม่มีความรู้เรื่องเหล่านี้อย่างแท้จริง ไม่ได้ให้ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องมุ่งเน้นหรือขายแต่กำมარมภ์เป็นส่วนใหญ่ ฉะนั้นจึงควรมีการพิจารณาปรับปรุงการศึกษาเรื่องเพศที่ถูกต้อง โดยคำนึงถึงสุขภาพจิตใจและสังคม ตลอดจนมีการควบคุมสิ่งตีพิมพ์ที่เสนอเรื่องประเภทเหล่านี้

ปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมทางเพศที่พบเห็นโดยทั่วไป โดยเฉพาะต่อเยาวชนของชาติ ได้แก่ ปัญหาการร่วมเพศ ปัญหาอาชญากรรมทางเพศ และปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยเรียน ซึ่งปัญหาที่จะเกิดตามมาคือ ปัญหาการมีโรค และโรคเอดส์ ปัญหาการทำแท้งที่ผิดกฎหมาย ปัญหาเหล่านี้เป็นปัญหาที่สำคัญของชาติที่ควรระมัดระวัง

สำหรับปัญหาการทำแท้ง พบว่า สตรีมีอัตราลักลอบการทำแท้งสูงขึ้นทุกปี (อัญชลี จารุสมบัติ 2526: 1) โดยเฉพาะมีการลักลอบทำแท้งที่ผิดกฎหมายเกิดขึ้น สำหรับนักเรียน นิสิตนักศึกษา พบว่า มีการทำแท้ง ร้อยละ 25 รองจากหญิงอาชีพรับจ้างทั่วไป (กนก โตสุรัตน์ 2526: ง) ดังนั้นจึงทำให้มีผู้เสนอกฎหมายการทำแท้งโดยเสรีขึ้น แต่ก็ได้มีการคัดค้านร่างกฎหมายฉบับนี้จนกระทั่งเป็นข่าวคึกโครมในหนังสือพิมพ์หลายฉบับ โดยเฉพาะพลตรีจำลอง ศรีเมือง ในสมัยที่ดำรงตำแหน่งเป็นเลขาธิการนายกรัฐมนตรี พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ และมีหน่วยงานต่างๆ รวมทั้งตัวแทนทางศาสนา ได้แสดงการคัดค้านการทำแท้งโดยเสรี และในที่สุดกฎหมายฉบับนี้ก็ได้ผ่านสภา ในปัจจุบันจึงยังคงไว้กฎหมายการทำแท้งฉบับเก่า ซึ่งผู้ทำแท้งจะมีความผิดตามกฎหมายอาญามาตราที่ 301 ถึง 305 จึงทำให้มีสตรีลักลอบทำแท้งโดยผิดกฎหมายเป็นจำนวนมาก และบางครั้งประสบอันตรายจนถึงชีวิต โดยเฉพาะนักเรียนนักศึกษา พบว่าในรอบ 10 ปี มีการทำแท้งมากที่สุด (ฐานเศรษฐกิจ 2528: 29)

ส่วนปัญหาการมีโรค เป็นปัญหาที่พบบ่อยในเยาวชนเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะเยาวชนเพศชาย สาเหตุที่เยาวชนเป็นภามีโรคกันมากเพราะอาจเกิดจากการสำส่อนทางเพศ หรือมีการค้าประเวณีกันอย่างแพร่หลายซึ่งมักจะเกิดกับเยาวชนหญิงที่อยู่ในชนบทและมีการศึกษาน้อย ซึ่งพฤติกรรมทั้ง 2 อย่างนี้ คือ การสำส่อนทางเพศ และการค้าประเวณี มีผลกระทบต่อสังคมในด้านต่างๆ เช่น การสมัครงานจะเป็นอุปสรรคอย่างยิ่ง หรือผลต่อด้านสุขภาพอนามัยและผลเสียทางด้านเศรษฐกิจของประเทศชาติ โดยเฉพาะเศรษฐกิจการท่องเที่ยว สำหรับเยาวชนที่เป็นนักเรียน นิสิต นักศึกษา ถ้าได้รับความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องก็อาจป้องกันได้ ดังที่สมชาย ลักษณะนุกุลย์ ได้ทำการวิจัยเรื่องปัจจัยทางสังคมจิตวิทยาที่มีผลต่อพฤติกรรมทาง

ป้องกันกามโรคที่ถูกต้องให้นักเรียนนิสิตนักศึกษา พบว่า นักเรียน นิสิต นักศึกษามีความคิดว่า กามโรคเป็นโรคที่ป้องกันได้ ปัจจัยกระตุ้นต่างๆที่มีผลต่อพฤติกรรมกาเกิดและการป้องกันโรค ได้แก่ เพื่อนสนิท หนังสือ ภาพยนตร์ที่กระตุ้นอารมณ์ และคำแนะนำของบิดามารดาหรือครูเกี่ยวกับการป้องกันกามโรค (ข่าวสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ 2530: 9-11)

สำหรับปัญหาสำคัญอีกปัญหาหนึ่งซึ่งเป็นปัญหาที่พบในปัจจุบัน คือ ปัญหาโรคเอดส์ ซึ่งเป็นปัญหาที่สำคัญของชาติ โดยมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนสื่อมวลชนต่างๆ ให้ความรู้ ได้ออกเอกสารเผยแพร่ความรู้และป้องกันโรคเอดส์อย่างมากมาย โดยพบว่า ผู้ติดเชื้อเอดส์ส่วนใหญ่มีอายุ 20-34 ปี (ข่าวสารโรคเอดส์ 2533: 3) ซึ่งกลุ่มนิสิตนักศึกษาเป็นกลุ่มที่มีโอกาสที่ได้รับการติดเชื้อโรคเอดส์ง่าย ฉะนั้นถ้าเยาวชนได้รับความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องก็สามารถหาทางป้องกันมิให้เกิดโรคนั้นขึ้นได้

ปัญหาที่สืบเนื่องมาจากปัญหาทางเพศอื่นๆ ต่อเยาวชนของชาติ เช่น ปัญหาโสเภณี ปัญหาการหย่าร้าง ปัญหาอาชญากรรมทางเพศ ปัญหาเหล่านี้มีสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากสื่อมวลชน เช่น โทรทัศน์ วิทยุ ภาพยนตร์ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ สื่อมวลชนเหล่านี้นำเอาความคิดและเรื่องราวต่างๆ เกี่ยวกับเพศ มาเสนอผู้ใหญ่และเด็กพร้อมกัน โดยไม่ได้มีมาตรการป้องกัน การรับรู้เรื่องเพศที่เกินอายุสมมองของเด็ก เด็กจึงถูกขัดเยียดความรู้ด้านต่างๆ ในเรื่องเพศเป็นอันมาก และปัญหาสำคัญอีกเรื่องหนึ่งซึ่งเด็กจะต้องได้รับการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องเพศให้ถูกต้องตั้งรายงานของคณะกรรมการมาตรฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษาได้ เสนอรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเกี่ยวกับปัญหาเรื่องเพศไว้ว่า ปัญหาสำคัญเรื่องหนึ่งที่เกิดขึ้นในสังคม ปัจจุบัน คือ ปัญหาเรื่องเพศ สิ่งแวดล้อม ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือความจำเป็นทางเศรษฐกิจสังคมและความเปลี่ยนแปลงทางค่านิยมและด้านอื่นๆ ทำให้หญิงบางคนกลายเป็นโสเภณี (อาภาพร สุขาวงค์ 2519: 4)

การสอนเพศศึกษามี การถกเถียงกัน ได้แย้งกันแต่ยังหาข้อยุติไม่ได้ว่า ควรจะสอนเพศศึกษาในโรงเรียนหรือไม่ ถ้าสอนควรจะสอนกันอย่างไร ในระดับไหน ใครจะเป็นผู้สอน จึงได้มีการวิจัยสำรวจความคิดเห็น ความต้องการของผู้เรียนและครูอาจารย์ในระดับต่างๆ กันว่ามีความคิดเห็นและทัศนคติในเรื่องนี้อย่างไร ต้องการเรียนเนื้อหาอะไร สอน

อย่างไร ใช้อุปกรณ์อะไรช่วยในการสอน ข้อคิดเห็น ตลอดจนข้อมูล และข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่ได้รับส่วนมากต้องให้มีการเปิดสอนเพศศึกษาในโรงเรียนด้วยกันเป็นส่วนมาก อาจจะต่างกันทางทัศนคติของแต่ละคน ผลการวิจัยไปบ้าง แต่ก็นับได้ว่าเป็นประโยชน์ต่อวิชาการในการที่จะจัดให้มีการสอนเพศศึกษาในโรงเรียน โดยเฉพาะแก่เยาวชนซึ่งเป็นนักศึกษา ตามแนวทางในการวางแผนพัฒนากำลังคนให้มีสุขภาพสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและทางจิตใจ และคุณภาพในฐานะสมาชิกของสังคม ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 6 ที่เริ่มพัฒนาประชากรอายุตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 25 ปี ซึ่งเป็นกลุ่มเด็กและเยาวชน ที่เป็นช่วงอายุสำคัญในการพัฒนาบุคคล

เด็กและเยาวชนเป็นพลังสำคัญในการพัฒนาประเทศในอนาคต และเป็นประชากรกลุ่มใหญ่ของประเทศ โดยมีประชากรเด็กและเยาวชนรวม 57.15% (306,299 ล้านคน) (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ 2530: 6) ด้วยเหตุนี้ การพัฒนาเด็กและเยาวชนจึงเป็นเรื่องจำเป็นและเร่งด่วนที่จะต้องดำเนินการควบคู่ไปกับการส่งเสริมและพัฒนาทรัพยากรด้านอื่นๆ ในการพัฒนาเยาวชนให้มีคุณภาพให้เป็นอนาคตของชาติ ปัจจัยสำคัญที่สุดคือ ตัวอย่างที่ดีซึ่งก็หมายถึงวิธีการพัฒนาเยาวชนที่ดีที่สุด คือการกระตุ้นส่งเสริมให้เยาวชนพัฒนาตนเองภายใต้สิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวย ดังนั้นในเรื่องเพศศึกษาเด็กหรือเยาวชนเมื่ออยู่กับบิดามารดา ก็ควรได้รับความรู้ที่ถูกต้องจากบิดามารดา และเมื่อเข้าเรียนหนังสือ ก็ควรได้รับความรู้ที่ถูกต้องจากครูอาจารย์ในสถานศึกษาด้วย

เยาวชนวัยรุ่นนั้นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายทางจิตใจและทางอารมณ์มากที่สุด อวัยวะในร่างกายมีการเจริญเต็มที่ การทำงานของต่อมเพศเป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กวัยรุ่นมีความต้องการทางเพศเริ่มสนใจเรื่องเพศ (สุชา จันทรเฒ 2516: 85) พร้อมทั้งมีเด็กนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาหรือระดับมหาวิทยาลัย ยังไม่มีหลักสูตรทางเพศศึกษาในสถาบันความรู้เรื่องเพศที่ส่วนใหญ่ได้รับจากการไปเที่ยวโสเภณี หรือนิตยสารทางเพศที่วางขายตามแผงหนังสือตลาดมืด ซึ่งส่วนใหญ่เขียนเพื่อจุดประสงค์กระตุ้นอารมณ์ทางเพศของผู้่านมากกว่าจะให้ความรู้เรื่องเพศอย่างตรงไปตรงมาและถูกต้องตามหลักวิชาการ ทั้งนิตยสารและหนังสือพิมพ์ดังกล่าวนั้นยังวางขายอย่างเสรีโดยปราศจากการควบคุม จึงน่าจะก่อปัญหาทางเพศในสังคมมากกว่าจะให้ความรู้ความเข้าใจที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านอย่างแท้จริง (แอนา อารีพรอค

และส่วีกนา อารีพรด 2525: 18-23)

การสอนเพศศึกษาในวิทยาลัยครูจะทำได้ยากกว่าการสอนเพศศึกษาในครอบครัว เพราะขึ้นอยู่กับนโยบายของรัฐบาลเห็นสมควรบรรจุวิชาเพศศึกษาไว้ในหลักสูตรหรือไม่ ทาง การจะต้องเตรียมการอบรมครูอาจารย์ที่จะทำหน้าที่สอนในเรื่องนี้โดยตรง การเตรียมครู อาจารย์นั้นต้องทำทั้งในด้านความรู้ การเปลี่ยนทัศนคติที่ติดต่อเพศตลอดจนความรู้สึกไม่ลำบาก หรือคับข้องใจในการสอนเรื่องนี้ การสอนเพศศึกษาในระดับประถมศึกษาหรือมัธยมศึกษาตอนต้น อาจจะไม่ต้องใช้ชื่อวิชาว่า เพศศึกษา อาจจะรวมอยู่ในวิชาอื่นๆ เช่น สุขศึกษา วิทยาศาสตร์ คหกรรมศาสตร์ การเตรียมครูอาจจะใช้การอบรมหลักสูตรระยะสั้นระยะยาว ผู้อบรมต้อง พิจารณาเนื้อหาสาระที่เหมาะสมกับอายุของเด็ก ครูอาจารย์ผู้สอน ใช้วิธีการคัดเลือกบุคคลที่ เหมาะสม ไม่ใช่ทุกคนสอนได้หมด จะต้องเป็นครูอาจารย์ที่ใจกว้าง ค่อนข้างกันสมัยมีบุคลิก ลักษณะที่อบอุ่น ไม่เย็นชาหรือกระด้าง ที่สำคัญคือจะต้องมีทัศนคติที่ค่อนข้างดีในเรื่องเพศโดย เห็นความสำคัญของการสอนเพศศึกษาในโรงเรียนอาจจะเลือกเอาบุคคลที่สมัครใจจะสอนวิชา นี้ไม่ใช่เป็นการบังคับจากโรงเรียน

ในปี พ.ศ. 2521 สมาคมวางแผนครอบครัวแห่งประเทศไทยและภาควิชา สุนทรเวชวิทยา คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล เกิดความตระหนักว่า เพศศึกษาเป็นสิ่ง จำเป็นสำหรับชีวิตประจำวันของคนไทย จึงได้ร่วมกันจัดอบรมวิชาเกี่ยวกับอนามัยครอบครัวขึ้น เพราะใช้วิชาเพศศึกษาโดยตรงไม่ได้ ได้มีครูอาจารย์วิทยากรจากมหาวิทยาลัยและกระทรวง ศึกษาธิการทั้งเขตกรุงเทพมหานครและจังหวัดใกล้เคียงมาเข้ารับการอบรมในปี พ.ศ. 2521 -2523 มีผู้เข้ารับการอบรมถึง 590 คน ต่อมาก็ได้จัดให้มีโครงการอบรมวิทยากรเรื่อง เพศศึกษาอีกเป็นโครงการเวลา 3 ปี ตั้งแต่ พ.ศ. 2525-2527 ได้จัดในเขตการศึกษา 12 (ฉะเชิงเทรา) เขตการศึกษา 10 (อุบลราชธานี) เขตการศึกษา 11 (นครราชสีมา) และ เขตการศึกษา 2 (ยะลา) มีกลุ่มหน่วยงานเป้าหมายที่ส่งผู้แทนเข้ารับการอบรม คือกระทรวง ศึกษาธิการ กระทรวงสาธารณสุข ทบวงมหาวิทยาลัย ในเขตจังหวัดนั้นที่จัดอบรม (สมาคมวางแผนครอบครัว 2526: 1-5)

ในประเทศที่กำลังพัฒนา เช่น ประเทศไทยนี้ สื่อมวลชนมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ มีส่วนสร้างเสริมและพัฒนาเยาวชนเป็นกำลังของชาติ ทั้งทางร่างกาย สติปัญญา สังคม ศิลธรรม สื่อมวลชนมีส่วนในการเสริมสร้างความรู้ความประพฤติ และปลูกฝังความรู้สึกนึกคิดแก่เด็กอย่างมาก (สุภิญญา ตีระวนิช และ เน้นทริกา คุ่มไพโรจน์ 2526: 1) หนังสือพิมพ์ก็เป็นสื่อมวลชนประเภทหนึ่งที่มีวันจะมีอิทธิพลต่อเยาวชนและสังคมเพิ่มขึ้น หนังสือพิมพ์เป็นสื่อที่สะดวกแก่การเก็บรักษา มีการจารึกเป็นลายลักษณ์อักษร สามารถใช้เป็นหลักฐานในการอ้างอิงยืนยันได้ตลอดเวลา (กำธร สนิทรกุล 2526: 178-180) หนังสือพิมพ์เป็นสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีความสำคัญและอิทธิพลต่อผู้อ่าน โดยเฉพาะเด็กและเยาวชน การเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการสื่อสารของเยาวชนถือว่ามีความสำคัญมากกว่าผู้ใหญ่ เพราะเยาวชนเปิดรับสื่อมากกว่าผู้ใหญ่ จึงได้รับอิทธิพลมากกว่า โดยเฉพาะสื่อสิ่งพิมพ์ สิ่งพิมพ์ต่างๆ นั้นอาจจะชักจูงให้เยาวชนหลงไปในทางที่ผิดหรือในที่ที่ชอบได้ โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์เป็นสิ่งพิมพ์ที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อสังคม (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะนิเทศศาสตร์ 2521: 7) และหนังสือพิมพ์จัดคอลัมน์ต่างๆ สำหรับคนทุกเพศทุกวัยตั้งแต่เด็ก นักเรียนนักศึกษา บางคอลัมน์ สำหรับผู้ใหญ่ก็บรรจุเนื้อหาสาระที่ไม่เหมาะสมกับเด็กและเยาวชน การเสนอข่าวหรือตีพิมพ์รูปภาพโฆษณา อาจจะมีผลกระทบต่อเยาวชนได้ และนิตยสารก็เช่นเดียวกันเป็นสิ่งพิมพ์ที่มีอิทธิพลในการชักจูงและโน้มน้าวใจให้เยาวชน โดยเฉพาะ นักเรียน นิสิตนักศึกษา ให้คล้อยตามและเชื่อถือตามได้

ดังนั้นสื่อมวลชน โดยเฉพาะนิตยสารและหนังสือพิมพ์ควรจะ ได้มีบทบาท ชี้นำหรือแนะแนวทางให้เยาวชนที่อยู่ในวัยที่กำลังต้องการเรียนรู้ ต้องการศึกษ ต้องการรู้จักโลกมาซาขึ้น ได้อาศัยเป็นแนวทางในการศึกษาหาความรู้ มีเจตคติที่ดีต่อเรื่องเพศ มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เป็นไปในเชิงสร้างสรรค์และสนับสนุน การศึกษาเรื่องเพศในระบบโรงเรียนและเพื่อเยาวชนทั้งที่อยู่ในระบบหรือนอกระบบโรงเรียน ได้มีความเข้าใจและใช้ประโยชน์มากที่สุด เพื่อจะได้มีความรับผิดชอบต่อชีวิตทั้งของตนเองและผู้อื่น รับผิดชอบในครอบครัว โดยคำนึงถึงความถูกต้องชอบธรรมของทัศนคติทางเพศและสอดคล้องกับคตินิยมทางวัฒนธรรมทางจิตใจของสังคมไทยต่อไป

เนื่องจากสื่อมวลชนทั้งนิตยสารและหนังสือพิมพ์มีบทบาทในการให้ความรู้ ความเข้าใจในเรื่องเพศศึกษาด้วย จึงควรได้มีการศึกษาถึงการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับเพศศึกษาของเยาวชนจากหนังสือพิมพ์และนิตยสาร โดยเฉพาะนักศึกษาวิทยาลัยครู ซึ่งต่อไปจะเป็นผู้มีบทบาทในการอบรมสั่งสอนเยาวชนรุ่นหลังต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับเพศศึกษาจากหนังสือพิมพ์และนิตยสารของนักศึกษาวิทยาลัยครูในสหวิทยาลัยรัตน โกสินทร์
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นเรื่องเพศศึกษาระหว่างนักศึกษาวิทยาลัยครูในสหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ที่อ่านและไม่อ่านเรื่องเพศศึกษา
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นเรื่องเพศศึกษาระหว่างนักศึกษาวิทยาลัยครูเพศหญิงกับเพศชายในสหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักศึกษาวิทยาลัยครูเพศชายและเพศหญิงในสหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์มีความคิดเห็นในเรื่องเพศศึกษาแตกต่างกัน
2. นักศึกษาวิทยาลัยครูในสหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ที่อ่านและไม่อ่านเรื่องเพศศึกษามีความคิดเห็นในเรื่องเพศศึกษาแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษาเฉพาะ นักศึกษาวิทยาลัยครูที่ไม่ได้ประกอบอาชีพและเป็นโสดซึ่งมีอายุ 15-25 ปี หรือเกินกว่าเล็กน้อยในสหวิทยาลัยครูรัตนโกสินทร์ อันประกอบด้วย วิทยาลัยครู 6 แห่ง ในกรุงเทพมหานคร ได้แก่ วิทยาลัยครูพระนคร วิทยาลัยครูจันทรเกษม วิทยาลัยครูสวนดุสิต วิทยาลัยครูสวนสุนันทา วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา และวิทยาลัยครูธนบุรี

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. นักศึกษาวิทยาลัยครูทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคทุกสาขาวิชาเอกมีความรู้ความสามารถทัดเทียมกันหมดทุกๆด้าน ซึ่งจะไม่มีผลในด้านความได้เปรียบเสียเปรียบในการตอบแบบสอบถามนี้
2. ให้ถือว่าภาวะจิตใจและสภาพแวดล้อมที่เป็นอยู่ในขณะตอบแบบสอบถามไม่มีอิทธิพลใดๆ ที่ทำให้การตอบแบบสอบถามของนักศึกษาแต่ละภาควิชาคลาดเคลื่อนจากข้อเท็จจริงในความคิดเห็นของผู้ตอบ
3. นักศึกษาที่เลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง เป็นตัวแทนของนักศึกษาของวิทยาลัยครูทั้ง 6 แห่ง ในสหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์

ข้อจำกัดของการวิจัย

1. ความคิดเห็นในเรื่องเพศศึกษาของเยาวชน นักศึกษาอาจจะเกิดจากปัจจัยที่ไม่ใช่ความรู้จากหนังสือพิมพ์และนิตยสารก็ได้
2. การวิจัยเฉพาะเขตที่มีความเป็นเมือง และนักศึกษาวิทยาลัยครูในส่วนกลางจึงครอบคลุมถึงเยาวชน นักศึกษาสถาบันอื่นๆไม่ได้ทั่วถึง

3. หนังสือพิมพ์และนิตยสารที่ใช้ศึกษาเป็นหนังสือพิมพ์รายวันและนิตยสารรายต่างๆ เช่น รายสัปดาห์ รายบิกซ์ รายเดือน เป็นต้น

นิยามศัพท์

การเปิดรับข่าวสารจากหนังสือพิมพ์และนิตยสาร หมายถึง การอ่าน ความถี่ในการอ่าน การรับรู้ข่าวสารจากหนังสือพิมพ์และนิตยสาร

เพศศึกษา หมายถึง เนื้อหาทางเพศเกี่ยวกับเรื่องต่อไปนี้

1. ระบบการสืบพันธุ์และการก่อให้เกิดปฏิสนธิ
2. การคุมกำเนิด
3. โรคต่างๆ และการป้องกัน
4. สุขอนามัยทางเพศ

วิทยาลัยครูในสหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ หมายถึง วิทยาลัยครูที่อยู่ในเขต กรุงเทพมหานคร ซึ่งประกอบด้วยวิทยาลัยครูจันทระเกษม วิทยาลัยครูธนบุรี วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา วิทยาลัยครูพระนคร วิทยาลัยครูสวนดุสิต วิทยาลัยครูสวนสุนันทา

นิตยสาร หมายถึง สิ่งพิมพ์ที่ออกตามวาระที่กำหนด เช่น เป็นรายบิกซ์ รายสัปดาห์ รายเดือน เป็นต้น ในเล่มอาจประกอบด้วย บทความทางวิชาการ ข่าวสารคดี บันเทิงคดี เรื่องสั้น บทความ เบ็ดเตล็ดต่างๆ เรื่องอาจจบในฉบับเดียวหรือลงติดต่อกันในเวลานานก็ได้ นอกจากนี้ยังมีการ์ตูนและภาพประกอบอีกด้วย

หนังสือพิมพ์ หมายถึง สิ่งพิมพ์ที่มีชื่อจำหน่าย เช่น เดียวกันและออกหรือเจตนาออกตามลำดับเรื่อยไปมีกำหนดระยะเวลาหรือไม่ก็ตาม หนังสือพิมพ์ในที่นี้หมายถึง หนังสือพิมพ์ภาษาไทยที่เสนอข่าวความเคลื่อนไหวใหม่ๆ ทั้งภายในและนอกประเทศ ข่าวนั้นอาจเป็นข่าวการเมือง ข่าวอาชญากรรม ข่าวความเคลื่อนไหวทางเศรษฐกิจและสังคม ข่าวการศึกษา ข่าวกีฬา บันเทิง และบทบาทแสดงความคิดเห็นรวมทั้งสารสนเทศและโฆษณา มีกำหนดออก

เป็นรายวันหรือรายสัปดาห์

นักศึกษาระดับปริญญาตรี หมายถึง นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีอายุระหว่าง 15-25 ปี (อาจมีอายุเกินกว่าเล็กน้อย) และกำลังศึกษาในวิทยาลัยครูสังกัดกรุงเทพมหานคร (ส่ววิทยาลัยรัตนโกสินทร์)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อจะได้นำผลของการศึกษาเรื่องเพศ นำเสนอหน่วยงานราชการระดับสูง เพื่อประกอบในการกำหนดนโยบาย ในเรื่องเพศศึกษาต่อไป
2. เพื่อให้ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ได้มีแนวความคิดในเรื่องเพศศึกษาอย่างถูกต้อง อันจะนำไปเผยแพร่แก่เยาวชนรุ่นหลังต่อไป
3. ทำให้ทราบถึง ความคิด และเจตคติของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ศึกษาในสาขาวิชาที่แตกต่างกันต่อเรื่องเพศศึกษา
4. ทำให้ทราบถึงแนวทางในการนำความรู้และผลการวิจัย ไปใช้ประโยชน์ในการกำหนดหลักสูตรและการเปิดการเรียนการสอนเพศศึกษาในวิทยาลัยครูต่อไป
5. ทำให้ทราบถึงความรู้ความเข้าใจต่อเรื่องเพศศึกษาจากหนังสือพิมพ์และนิตยสาร อันจะเป็นแนวทางในการเสนอแนะแก่ผู้จัดทำหนังสือพิมพ์และนิตยสารที่เสนอความรู้ทางเพศศึกษาได้ต่อไป
6. เป็นข้อมูลพื้นฐานในการศึกษาวิจัยในเรื่องเพศศึกษาให้กว้างขวางต่อไป